

Wauw... Nu er der gået fire år, og jeg som aldrig troede jeg skulle ud herfra. Nu er jeg på vej ud i den virkelige verden, og jeg er mildest talt ved at skide grønne grise.

Tanken om, ikke at blive husket på at ordne dit og dat, og ikke have irriterende pædagoger ved min side, skræmmer livet ud af mig.

Jeg tror aldrig det har været sværere end det er nu. At skulle forlade reden, at skulle blive voksen og tage ansvar.

Det bliver fedt, at kunne vise at jeg kan! For det kan jeg, og det har No Name lært mig, og jeg skal nok vise, at de fire år har været det værd.

Jeg var ikke "overlevet" uden No Name. Jeg havde aldrig fået min 9 og 10 klasse, jeg havde aldrig lært at tage ansvar, jeg havde aldrig lært at styre mit temperament som jeg kan nu, jeg var aldrig blevet til noget, uden No Name!

Jeg er dybt taknemmelig over at No Name har holdt fast, og set potentiale i mig og ikke fået mig til at føle mig så fandens umulig.

Det må jeg give jer, i tossede pædagoger - i fleste har godt nok haft nogle ture med mig, men i har ikke opgivet! Tak for det.

Jeg kan med hånden på hjertet sige, at jeg kommer til at savne hver og en af jer.

Kærlig hilsen Janni ☺.